

Р Е Ш Е Н И Е

№188

В ИМЕТО НА НАРОДА

гр.Перник, 29 юли, 2013 год.

Административен съд – Перник, в публично заседание на седемнадесети юли две хиляди и тринадесета година в касационен състав

Председател : Стефан Станчев

Членове: Емилия Иванова

Слава Георгиева

при секретаря А.М.*** и в присъствието на прокурора Цветков, като разгледа докладваното от съдията СТАНЧЕВ к.н.а.х.д. **№ 189** по описа за **2013** година на Административен Съд – Перник, за да се произнесе, взе предвид следното :

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от АПК, във връзка с чл. 63, изречение последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба “Ерато 2002” ЕООД, гр. Кюстендил, ул. “Неофит Рилски” № 4, чрез процесуален пълномощник, против решение № 378, постановено по НАХД № 2000 от 2012 г. по описа на районен съд Перник, с което е потвърдено наказателно постановление № 23-2305528 от 01.XI.2012 г., издадено от директор на Дирекция “ИТСО” София с което, на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда, е наложена “имуществена санкция”, в размер на 2000 лв., на “Ерато-2002” ЕООД за извършено нарушение на чл. 15, ал. 1 от НРВПО.

В жалбата се правят доводи за неправилност, поради нарушение на материалния закон и необоснованост на съдебното решение. Касаторът счита оспореното решение за неправилно, тъй като от събраните по делото доказателства се установявало безспорно полагане на извънреден труд за което имало уведомяване на работници, издадена заповед от работодателя и изпълнение на всички изискуеми за това задължения. Оспорва се твърдението на АНО, прието от РС, че е допуснато нарушение на закона от страна на касатора, като работодател. Иска на това основание да се постанови решение, с което да отмени изцяло решението на Районен съд - Перник, както и издаденото наказателно постановление.

Ответникът по касация – директор “ДИТСО” не взема становище по жалбата.

Представителят на Окръжна прокуратура - Перник дава заключение, че касационната жалба е неоснователна. Счита, че обжалваното решение на районен съд следва да бъде оставено в сила, а касационната жалба бъде оставена без уважение.

Административен съд, Перник касационен състав, като извърши проверка на атакуваното решение и прецени допустимостта и основателността на касационната жалба, с оглед наведените в нея касационни основания, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от страна по делото, за която то е неблагоприятно и като такава, е процесуално допустима.

Релевираното от касатора касационно основание е свързано с неправилно прилагане на материалния закон, както и допуснати съществени процесуални нарушения.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Настоящата съдебна инстанция, при съвкупната преценка на събраните по делото пред въззивния съд, писмени и гласни доказателства, приема, че фактическата страна на спора е изяснена детайлно, като факти, но не е обсъдена при спазване на процесуалните изисквания от РС. Всъщност, възприетата фактическа обстановка е тази поднесена от АНО, но не е съобразена със съвкупността на доказателствата и не е разпределена доказателствената тежест за конкретните доказателства. Безспорно е, че по извършена по сигнал проверка в шивашки цех в гр. Перник, стопанисван от касатора се установява от контролните органи, че на 30.VI.2012 г. – неприсъствен ден в работилницата има работнички, които полагат извънреден труд след “устно уведомяване” да се явят на работа в неприсъствен ден. В хода на съдебното производство пред въззивен съд не е възприета развитата от въззивника защитна теза, че с предходни писмени нареждания е било въведено преизчисляване и въвеждане на сумирано работно време – заповед № 1 от 24.VI.2012 г.; че намиращите се в шивашкия цех работнички по време на проверката са били уведомени срещу подпис на 25.VI.2012 г., че трябва да са на работа на 30 юни с.г. със заповед № 2 от 25.VI.2012 г. В тази връзка въззивния съд не излага убедителни мотиви как съпоставя доказателствената тежест на представените писмени доказателства – частни документи. Не е ясно, защо или в каква степен се дава пълна доказателствена сила на саморъчни записки на работничките, че им било разпоредено устно да се явят на работа на 30.VI.2012 г. и как същите тези работнички полагат подпис в качеството на уведомени работници за полагане на извънреден труд на 30.VI.2012 във формата/бланката на ирелевантната според РС заповед № 2/25.VI.2012 г. За касационен състав се явяват противоречиви доказателства, които не са

съпоставени по установяване на тяхната достоверност. В хода на производството пред въззивен съд не са оспорени представените пред АНО писмени доказателства от жалбоподателя. След като не са оспорени по установен процедурен ред, за съда е било задължение да установи от кои доказателства се формира вътрешното му убеждение. Споменаването на ирелевантна според съда заповед, издадена от жалбоподателя, не налага убеждението за касационен състав, какви са белезите ѝ да се приеме, че тя е ирелевантна и че с нея се цели саниране на допуснатото нарушение от страна на жалбоподателя. Тези доказателства са били представени пред АНО, ведно с възражение, представено по реда и в срока по чл. 44 от ЗАНН. След като АНО е задължен да събира доказателства по искане на жалбоподател/нарушител, по реда на чл. 44, ал. 2 от ЗАНН, с още по голяма сила е наложително и да обсъди тези представени с възражението – аргумент от чл. 52, ал. 4 от ЗАНН. Това процесуално задължение е пренебрегнато изцяло от АНО. Следователно – в рамките на законово заложено задължение да се произнесе по възражението и доказателствата към него, АНО изцяло е пропуснал този предхождащ издаването на НП етап от производството пред него. Според настоящия съдебен състав неправилно първата инстанция се е съобразила с нормата на чл. 41б, ал. 1 от КТ, съгласно която редовно съставените актове по този кодекс имат доказателствена сила до доказване на противното, въпреки, че и в тази връзка няма мотиви, дали според въззивния съд АУАН се ползва с неоспорима доказателствена сила. Този АУАН поставя редица въпроси, които могат да се отчетат като недостатък, допуснат от органа, овластен да съставя АУАН. След като между страните се спори, че АУАН е редовно съставен, за въззивен съд е било наложително да изясни спорните моменти от развитото се пред него производство в рамките на съдебния контрол. Не е изяснено - представляващия касатора е чуждестранно лице, не владее и не разбира български език, лицето представило се за преводач, по занятие дали е такава или не /твърди се, че не е, показанията на св. Я.*/. Друго – във възраженията направени от управителя на дружеството при съставяне и предявяване на АУАН изрично е посочено, че от страна на контролните органи е имало отказ да се приемат документи/доказателства/ при извършване на проверката. В този смисъл са показанията на актосъставителя – св. Й.**, че не зачел представена при съставяне на акта заповед. Следва логично въпроса – е ли оправомощен актосъставител да преценява какво се зачита, какво се приема и на какви доказателства следва да се обоснове АУАН и НП. Налага се убеждението, че още при съставяне на АУАН са допуснати съществени процесуални нарушения, които АНО не е отчетел, независимо, че актосъставителят по своя преценка е допуснал нарушение на служебните си задължения. В тази хипотеза върху дружеството е възложена тежестта на доказване, което е ангажирало достатъчно писмени доказателства, формално доказващи изпълнение на законовите изисквания. Както се спомена тези доказателства не са оспорвани и не са обсъждани от АНО. От това следва, че те са с неоспорена доказателствена сила и еднозначното им отхвърляне с ирелевантността им – без да се изложат убедителни мотиви за последната е неправилен извод на решаващия съд. В тази връзка следва да се подчертае, че въззивният съд не е констатирал нарушението на разпоредбата на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН от страна на АНО и не е съобразена т. 13 от ППВС 10/73 г.

Неправилен е извода на въззивния съд, че на основание ирелевантни писмени доказателства, в случая Заповед № 2 от 25.VI.2012 г. на управителя на санкционираното дружество, било ясно, че е “изпълнен състава на нарушението по чл. 63, ал. 2 от КТ”. Очевидно е, че посочената разпоредба няма нищо общо с развитото се административно наказателно производство, което е основание да се приеме, че решението на РС е неправилно.

При тези констатации, касационен състав не приема, че нарушението е доказано по безспорен начин. Напротив – в противовес на констатациите на актосъставителя са приложените няколко писмени доказателства – изброените документи, които имат своята доказателствена стойност. На основание на тези писмени доказателства, може да се приеме, че изискванията на чл. 15, ал. 1 от НРВПО не са нарушени, от което следва, че НП е незаконосъобразно. Съгласно чл. 15 от НРВПО, за полагането на извънреден труд се издава заповед от работодателя. Тя се съобщава на работниците и служителите най-малко 24 часа предварително. Работодателят е длъжен да води специална книга за отчитане на извънредния труд /чл. 149 от КТ/ – такава по делото не е представена, за да се докаже по безспорен начин, че за полагането на констатирания при проверката извънреден труд, работниците са били уведомени, но има неоспорени писмени доказателства, че на основание заповед № 2/12 30.VI.2012 г. е определен за работен ден за някои от работниците и те са се подписали за направеното уведомяване. Положените часове извънреден труд се отразяват във ведомостите за заплатите за съответния месец (чл. 18, ал. 2 от НРВПО). В тази връзка като неспорни доказателства настоящия съдебен състав приема приложените отчетни форми – на това основание се плаща и възнаграждението на работниците.

На основание изложеното, касационен състав прие, че както решението на РС Перник, така и НП са неправилни, допуснати са съществени процесуални нарушения при издаване на последното, което налага тяхната отмяна.

По тези съображения, касационен състав на Административен съд Перник

Р Е Ш Е Н И Е

ОТМЕНЯ решение № 378, постановено по н.а.х. дело 2000/12 по описа на РС Перник,
като ПОСТАНОВИ

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 23-2305528 от 01.XI.2012 г., издадено от
директор на Дирекция "ИТСО" София с което, на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 414,
ал. 1 от Кодекса на труда, на "Ерато-2002" ЕООД, гр. Кюстендил, ул. "Неофит Рилски" № 4,
представлявано от Николаос Папапанайотакис е наложена "имуществена санкция", в размер на
2000 лв., за извършено нарушение на чл. 15, ал. 1 от НРВПО.

Решението е окончателно.

Председател: /п/

Членове: 1./п/

2./п/